

ကြက်တူရွေး၏ပညာရေး

စာပေဝေဖန်ချက်၊ သမိုင်း၊ ပညာရေး၊ လူ၊ အနုပညာ

တိုက်စိုး

တိုက်စိုး (၁၉၂၀- ၂၀၀၃)
အမှတ်တရ ဘဝဖြစ်စဉ်

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက် (တနင်္လာနေ့)တွင် ဖျာပုံမြို့နယ်၊ သမိန်ထောရွာ၌ မြေပိုင်ရှင် ဦးဖိုးဝ၊ အမိ ဒေါ်ငွေနှုတို့ မှ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ။ အမည်ရင်းမှာ ဦးသန်းထွတ် ဖြစ်ပါသည်။ ။

၁၉၆၂ - ၃၆ သမိန်ထောရွာ မြန်မာအလယ်တန်းကျောင်း၊ ဖျာပုံ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းများ တွင် ၉ တန်းအထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ သည်။ ။

၁၉၃၇ - ၃၈ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝတွင် ရန်ကုန် မြို့မကျောင်းမှ ထုတ်ဝေသော ဝံသယုဝ မဂ္ဂဇင်းတွင် စာ စတင်ရေးသည် ။ ပထမဆုံး ဖော်ပြခံရသော စာမူမှာ “ချစ်ဆွေများ သို့” စာမူဖြစ်ပြီး က လောင်နာမည် သန်းထွတ် (၁၁ ဆင့် / ဃ) ဖြင့် ရေးသားသည်။ ။

၁၉၃၈ - ရန်ကုန်မြို့မ အမျိုးသားကျောင်းမှ ၁၀ တန်း အောင်မြင်သ ည်။ ။

၁၉၄၆ - ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘီအေ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာန၌ နည်းပြအဖြစ် တာဝန်ထမ်းသည်။ ။ ၁၉၄ ၇ တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံလ ဗွရာ စက်မှုကောလိပ် (Loughbrough College) သို့ ပညာတော်သင်အဖြ ဖ် အရွေးချယ်ခံရသည်။ ။

၁၉၄၉-ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် တာဝန်ယူ သည် ။

အင်္ဂလိပ်စာဌာနဆိုင်ရာ

၁၉၅၀ - ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်လက်ထောက်အဖြစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်သည် ။

၁၉၅၁ - အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံ စာကြည့်တိုက်အသင်းမှ A.L.A အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည် ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူး အဖြစ် တာဝန်ယူသည် ။

၁၉၅၂ - ရာမခရစ်ရှနာ မစ်ရှင်အဖွဲ့ စာကြည့်တိုက်
ကော်မတီဝင်အဖြစ် တာဝန်ယူသည် ။

၁၉၅၃ - မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်း အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်
ရွက်သည် ။

၁၉၅၅ - အမျိုးသားစာကြည့်တိုက် အထူးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ယူ
သည် ။

၁၉၅၆ - ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (ဥပဒေ) ရသည် ။ ဥရောပ၌ စာကြည့်တိုက်ပညာ
ဆက်လက် လေ့လာသည် ။

၁၉၆၀ - ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးဝန်အဖြစ် တာဝန်
ယူသည် ။ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၁ (ဇူလိုင်၊ ၁၉၆၀) မှ စ၍ တိုက်စိုး
ကလောင်အမည်ဖြင့် ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးများ စတင်ရေးသားသည် ။

၁၉၆၅ - ရန်ကုန်စက်မှုလက်မှုကျောင်း (ယခု စက်မှုလက်မှုနှင့် သ
က်မွေးပညာ ဦးစီးဌာန) မှ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း (စာရေးဆရာမ တ
က္ကသိုလ် မြစိမ်း) နှင့် လက်ထပ်သည် ။ မင်းယုဝေနှင့် တွဲဖက်၍ မြန်မာ
စာမိတ်ဖွဲ့ (ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်) ကို ရေးသားထုတ်ဝေသည် ။

၁၉၇၁ - ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက် ပညာဌာန (ယခု စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတပညာဌာန) စတင် ဖွင့်လှစ်သောအခါ ရည်ညွှန်းဘာသာရပ်ကို အချိန်ပိုင်းကထိကအဖြစ် ၁၉၈၈ အထိ ပို့ချသည်။ ။

၁၉၇၂-ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်ရှိ ယဉ်ကျေးမှုဗိမာန်ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ။

၁၉၈၂ - ယဉ်ကျေးမှုဗိမာန် ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူသည်။ ။ ဆရာ၏ ဝန်ထမ်းဘဝ မွေးသက္ကရာဇ်မှ ၂-၁ - ၁၉၂၂ ဖြစ်၍ ၁၉၈၂ တွင် အသက် ၆၀ ပြည့် ပင်စင်ယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အငြိမ်းစားမယူမီအထိ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ ရုရှား၊ ပြင်သစ်၊ နော်ဝေ၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်နိုင်ငံများ သို့ လေ့လာရေး သွားရောက်ခဲ့သည်။ ။

၁၉၈၃ - အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်ပိုင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်နှင့် သုတေသန အချိန်ပိုင်းကထိက၊ စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်၊ စာပေဗိမာန်နှင့် အမျိုးသားစာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ပညာတန်ဆောင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန ပြင်ပစာစစ်၊ မြန်မာသမိုင်းအဖွဲ့ဝင် (၁၉၈၅ မှ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ) တာဝန်များကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်သည်။ ။

၁၉၉၆ - “မင်္ဂလာပါ ဆရာမ” စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန် (ရသ) ဆု ရရှိသည်။ ။

၁၉၉၉ - ပခုက္ကူ ဦးအုန်းဖေ၏ “တစ်သက်တာ စာပေဆု” ကို ရရှိခဲ့သည်။ ။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အမျိုးသားစာပေဆု (စာပဒေသာဆု) ကို “ဇေယျ” စာအုပ်ဖြင့် ထပ်မံရရှိပြီး ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရမှ ချီးမြှင့်သည့် ဝိဇ္ဇာထူးချွန်ဆု (ပထမအဆင့်) ရရှိသည်။ ။

၂၀၀၃ ခု မေလ ၄ ရက် ညနေ ၅ နာရီအချိန်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ။
ဆရာသည် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ လုံးချင်းစာအုပ်ပေါင်း ၂၁ အုပ် ရေးသား
ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။

*

အမှာ စာ

သူ့ကို မြင်ရရင် ဝမ်းသာတယ်။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လေ စာဖတ်ခန်း ဟု ဣပတ္တိ မရှိပါဘူး။ ဘိုအိမ်မှာ လို အခန်းဖွဲ့ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ နို့ပေမယ့် စာအုပ်တွေဟာ ဘုရားစင်ဘေးက နံရံမှာ ရော၊ အိပ်ရာဘေးမှာ ရော၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးနားမှာ ရော၊ အလုပ်စားပွဲနားက စင်မှာ ရော၊ ဟိုတစ်ပုံ သည် တစ်စု ဆိုသလိုရှိပါတယ်။

အဲသည် စာအုပ်တွေကို မြင်မြင်နေရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ အဲသည် ထဲမှာ ပလေတိုတို့ ခေတ်က ရေးထားတဲ့ စာအုပ်မျိုးပါတာကိုလည်း ကျွန်တော်ဝမ်းသာတယ်။ မိုင်ပေါင်း လေးငါးရှစ်ထောင် လောက်ဝေးတဲ့ နိုင်ငံခြားကရေးတဲ့ စာအုပ်တွေပါတာကိုလည်း ကျွန်တော် ဝမ်းသာတယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ပဝေသဏီက တွေးခဲ့တော့ခဲ့ ဆင်ခြင်ခဲ့တာကို စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့နေရတယ်။ ကျွန်တော် မရောက်ဖူးတဲ့ ဒေသက ရေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် ဖတ်နေရတယ်။

ကျွန်တော် စာဖတ်တတ်တာ၊ စာဖတ် ဝါသနာ ပါလာခဲ့တာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလို့ ကို မဆုံးဘူး။ ဪ ... ငါစာဖတ်ဝါသနာပါလို့ ရှေးလူကြီးတွေ တွေးခဲ့၊ ဆင်ခြင်ခဲ့တာကို တစ်ဆင့် သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ငါဟာ မူရင်းစာနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာသာပြန်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်နိုင်လို့ သူများ လူမျိုးတွေ

ရဲ့ ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်နိုင်တယ်။
အဲသလိုမကြာခဏ တွေးမိပါတယ်။

ခုလို ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်စာကို မခင်တွယ်လို့
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်စာကို ခင်တွယ်ရမှာ က ဓမ္မတာပါ။ စာဆိုတာ
ကောင်းရင် ကာလဒေသမရွေး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအဖို့ ချစ်စရာ၊ မြ
တ်နိုးစရာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်လို့ ပါ။

တိုက်စိုး

စာအုပ်ဟူသည် ၊ ရန်ကုန်။

စာပေလောက၊ ၁၉၇၂။

*

နေရေး သေရေး အယူအဆ
ဆရာတိုက်စိုးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ဆရာတိုက်စိုးဟာ မင်းတုန်းမင်း (၁၉၇၁)၊ ဇေယျ (၂၀၀၁)၊ အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား (၁၉၇၂) စတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ၊ ဂျူဗလီဟောပြောကွင်း (၁၉၇၈)၊ ဧရာဝတီ (၁၉၈၁)၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာနိဒါန်း (၁၉၇၆)၊ မြန်မာစာမိတ်ဖွဲ့ (၁၉၆၅) စတဲ့ ကျမ်းများ ၊ တိုက်စိုးစာတိုနဲ့နဲ့ (၁၉၇၅)၊ လိပ်ပြာနှင့် လက်ရွေးစင်စာများ (၂၀၀၁)၊ မင်္ဂလာနှင့် အခြား လက်ရွေးစင်စာများ (၂၀၀၁) စတဲ့ အက်ဆေးများ ၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး နတ်ရွာစံ ကံကုန်ခြင်း၊ ညောင်ရမ်းခေတ် ဘာသာအယူဝါဒများ စတဲ့ သုတေသနစာတမ်းများကို ပြုစုခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၀ စက်တင်ဘာ ၁၉၂၀ မှာ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံမြို့နယ် သမိန်ထောရွာမှာ မွေးပါတယ်။ အမည်ရင်း ဦးသန်းထွတ်ပါ။ ၁၉၃၈ မှာ ရန်ကုန်မြို့မ အမျိုးသားကျောင်းက ဆယ်တန်း အောင်မြင်တယ်။ ၁၉၄၆ မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ၁၉၅၁ မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လပ်ဗရာကောလိပ်က စာကြည့်တိုက်ဆိုင်ရာ အေအယ်လ်အေဘွဲ့၊ ၁၉၅၅ မှာ ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့တို့ ကိုရရှိခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူး (၁၉၅၁ - ၅၅)၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်း အမှုဆောင် ၊ နောင် ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၅၃ - ၁၉၇၇)၊ ယဉ်ကျေးမှုဗိမာန် ညွှန်ကြားရေးဝန်၊ နောင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် (၁၉၆၀ - ၈၂)၊ စာပေဗိမာန် စိစစ်ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် (၁၉၆၁)၊ အမျိုးသား စာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် (

၁၉၆၇)၊ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ ၃ ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၈၈)၊ ယခုအခါ မြန်မာသမိုင်း အဖွဲ့မှာ အချိန်ပြည့် ဆောင်ရွက်ရင်း စာပေများ ဆက်လက် ရေးသားနေ ဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လည်ပင်းမှာ အကျိတ်ဖြစ်ရာက ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားနေကြောင်း သိရပြီး ဧပြီ ၂၀၀၂ မှာ ခွဲစိတ်ကာ ဓာတ်ကင် ကုသထားပါတယ်။ ဆရာ နဲ့ ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ် ၂၀၀၂ လများမှာ ဆရာအိမ်မှာ ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အမရဆောင်မှာ အခါခါ တွေ့ဆုံ စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မိုးဇံ - ဆရာနေကောင်းရဲ့ လား၊ စကားရော များများ ပြောလို့ ဖြစ်ရဲ့ လား။

တိုက်စိုး - ကောင်းပါတယ်။ ပြောလည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ပြောတာက ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

မိုးဇံ - ဆရာရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေထဲက ဆရာ နားလည်ဆည်းပူး ထားတာထဲက ဘာပြောပြော ကျွန်တော်တို့ အတွက်တော့ အကျိုးရှိတာ တွေချည်းပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ က ဆရာရဲ့ လောကအမြင်ကို သိချင်တာပါပဲ။

တိုက်စိုး - ဒါ ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ အတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ။

မိုးဇံ - ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာအက်ဆေးတွေ စာတိုစာစတွေ၊ ဆောင်းပါး တွေ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတဲ့ အခါ ကျွန်တော်တို့ က ဆရာကို အထင်ကြီးတယ်။ ဆရာ စာတွေ ဖတ်နိုင်တဲ့ အားကိုလည်း အားကျတယ်။

တိုက်စိုး - တကယ်က ကျွန်တော်က Second Class ထဲမှာ ပါတယ်။

ကျွန်တော် ပထမတန်းစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ တော်တယ်ဆိုရင် ဒုတိယတန်းစားထဲမှာ ထိပ်ပိုင်းက လူဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့ ပထမတန်းစားက ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတွေ ဖတ်တယ်။ သူတို့ ကတကယ် ကောင်းတာ။ ဥပမာ၊ ကျွန်တော် War and Peace (စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး) ဖတ်တယ်။ ဘယ်သူမှ အဲဒီလိုကောင်းအောင် ရေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး။ ဒါမျိုး ရေးနိုင်မှ ပထမတန်းစားလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကဗျာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ ဆရာဇော်ဂျီ သိပ်ကောင်းတယ်၊ တော်တယ်။ ဒါတောင် ဆရာကေ (ဦးခင်ဇော်) က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်။ ကိုသိန်းဟန်ကလည်း ကွာ၊ ခွကျတာပဲ။ ဗေဒါလမ်းတွေက ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပုဒ် သုံးပုဒ်လောက်ဆို ရင် ပြီးပြီကွတဲ့ ။ လုံလောက်ပါတယ်တဲ့ ။ ဆရာသိန်းဟန် ကြားရင် ရင်ကွဲမယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါမှန်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကိုပဲ ပြန်ပြန် ရေးနေတာ ဖြစ်လာတယ်။

ဝတ္ထုတွေ ပြဇာတ်တွေ ရေးတဲ့ နေရာလည်း ရှိတ်စပီးယားတို့ ကိုမှ ပထမတန်းစားလို့ ခေါ်ချင်တယ်။

မိုးဇံ - ဆရာဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်) ကဗျာတွေရော မကြိုက်ဘူးလား။ ဆရာက ကဗျာအကြောင်းပြောလို့ မေးကြည့်တာပါ။

တိုက်စိုး - ကြိုက်တယ်။ ဖိုးမောင် လာပြီတို့ ၊ ဘာတို့ ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ နောက် ကလေးကဗျာတွေ ရေးသွားတာ ပေါ့ပေါ့လေး။ spontaneous ဗျာ။ စာတတ်လို့ ရေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာသံပေသံ ဘာမှ မပါဘူး။ သူ့ဝမ်းထဲက လာတာ။ သူ စကော်လာဖြစ်ပြီး၊ ကြီးမှ တချို့ဟာတွေက စာသံပေသံ နည်းနည်းပါလာတာ။ ဒါတောင် တစ်ချို့တစ်ချို့ သူ ကောက်ရေးလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းတယ်။ သူကလည်း ပါရမီရှင်ပါ

ဟိုတစ်နေ့က မောင်စွမ်းရည်ရဲ့ သူ့အဖေအမေအကြောင်း စာအုပ်လေး ဖတ်ရတယ်။ နောက်တီးနောက်တောက်လေး ရောပြီး ရေးတာပေါ့။ ကျွန်တော် တော်တော် သဘောကျတယ်။ သူ့စကားပြေ အရေးအသားကို ကြိုက်တယ်။ ကဗျာရေးတာထက် ပိုကြိုက်တယ်။ ကဗျာတွေလည်း ကောင်းပါတယ်။ ခုတော့ ကဗျာလေးတွေ ရှာဖတ်နေဖြစ်တယ်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာတွေကတော့ နည်းနည်း ခက်တယ်။

မိုးဇံ - ဘားနတ်ရှောကိုရော ဆရာ မကြိုက်ဘူးလား။

တိုက်စိုး - ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ် Witty (ဝစ်တီး) ဖြစ်တယ်။ ရွှင်တယ်။ အဲဒီ Witty နောက်ကိုလိုက်တာများ တော့ တစ်ခါတလေ မှာ Sense က ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မောင်ထင်လည်း ဒီလိုပဲ။ Witty သိပ်ဖြစ်တယ်။ ဟိုဗျာ မိချောလား။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ သွားသွားစားတယ်။ ခေါက်ဆွဲက ကောင်းတယ်ပေါ့။ စားရင်းစားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ခေါက်ဆွဲကို ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ မိချောကို ကြိုက်တာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့။ သိပ်ပိုင်တယ်။ ရွှင်တယ်။ အနာတိုလီဖရန့်လည်း ဒီလိုပဲ။ အဲဒါမျိုး လုပ်တတ်တယ်။ မယ်တော်မာရီကို ကိုယ်တတ်တဲ့ ပညာတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ ပူဇော်ကြတဲ့ အခါ ကျွမ်းသမားက တခြား ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ ကျွမ်းတွေပဲ အမျိုးမျိုးထိုးပြနေတာ၊ အဲဒါမျိုးပေါ့။ သူတို့ က ရေးတတ်တယ်။ မယ်တော်မာရီ ရှေ့မှာ ကျွမ်းတွေ လှိမ့်ထိုးနေတာ။ အဲဒီလို အဲဒီလို။

မိုးဇံ - ဆရာ ဘာသာရေး စာအုပ်တွေရော ဖတ်လား။

တိုက်စိုး - ဖတ်တယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာနဲ့ ဆိုင်တာတွေလည်း ကျွ

နံတော် တော်တော် ဖတ်တယ်။ စဉ်းလည်း စဉ်းစားတယ်။ ဖတ်ပါတယ်။
ဗုဒ္ဓဘာသာ စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်တယ်။ အများကြီး ဖတ်တယ်။

ဒီမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဘုရားမြင်တယ်ဆိုတာ Vision ပဲ။ သူထိုးထွင်း
သိမြင်သွားတာ Vision ပဲ။ ဒါဟာ Art ပဲ။ ဘုရားရဲ့ ကိုယ်တွင်းကနေ
သိမြင်လိုက်တဲ့ Art ကို လူတွေက အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြတယ်။ စာနဲ့ ရေး
တယ်။ ပန်းချီနဲ့ ဆွဲတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဘုရားရှင်မြင်တဲ့ Truth ပေါ့။ အဲဒီ အမှ
န်တရား သစ္စာတရားဆိုတာလည်း Art ပဲ။ အဲဒီ Art ကိုမြင်မှ အဲဒီလူဟာ
တကယ်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဘာဝနာဆိုတာမှာ Art သဘောပါတယ်
။ ဒါဟာ Art of Living ပါပဲ။ အဲဒီလို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ဝိုးတိုးဝါးတား
တွေးထားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလို ဖြစ်သွားချင်တယ်။ သစ္စာတရား
ကို တကယ် သိမြင်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ Art
အတုံးကြီး ဖြစ်သွားမယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါဟာ လော်စပီကာကနေ လာနေတဲ့
တရားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။

မိုးဇော် - ထိုးထွင်းသိမြင်သွားတဲ့ enlightenment ဆိုတာမျိုးကို
ပြောတာပေါ့။

တိုက်စိုး - ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ထိုးထွင်းသိမြင်သွားချင်တယ်။ ဆ
မ္မားဆက်မွန် ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ အဖေလုပ်တဲ့ လူက သူ့က
လေးကို ရေချိုးပေးနေတာ၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ Sheer Job ပဲ။ Sheer Goodnes
s ပဲ။ သူက ဘာမှ ရှင်းပြနေတာ၊ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ကလေး
ကို ပွတ်ကာသပ်ကာ ရေချိုးပေးနေတာပဲ။ ဝတ္ထုနာမည်တော့ မေ့နေပြီ။
အဲဒါမျိုးကို ကျွန်တော် သဘောသိပ်ကျတယ်။

မိုးဇံ - သမိုင်းကော်မရှင်မှာ ဆရာလုပ်နေရတာ အလုပ်များ လား။

တိုက်စိုး - သိပ်မများ ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က သမိုင်းကို အပိုင်းတွေ

နဲ့ ခွဲပြီး ရေးနေကြတဲ့ အခါကျတော့ အမှန်က ကိုလိုနီခေတ်နဲ့ ဒီဘက်ကို ကျွန်တော် ပိုသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး။ ပုဂံခေတ်ကျ တော့လည်း ကျွန်တော် မပိုင်ဘူး။ ကျောက်စာတွေ ဘာတွေ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မဖတ်နိုင်ဘူး။ ဆရာသန်းထွန်းတို့ ရှိတယ်။ သူကမှ တ ကယ်လုပ်နိုင်တဲ့ သူ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က တောင်ငူ ညောင်ရမ်းခေတ်ကို ယူထားတယ်။ သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး။ အဲဒီခေတ်က နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ်တွေကလည်း များ နေပြီ။

ပြီးတော့ သမိုင်းဆိုတာကလည်း လုပ်နေတဲ့ သူတွေက တကယ်ဝါသနာပါပြီး တကယ်သိပြီး တကယ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိတဲ့ သုတေသန လုပ်ချင်တဲ့ လူငယ်တွေ လိုတယ်ဗျ။ သူတို့ နဲ့ တွဲလုပ်မှ အလုပ်ဖြစ်မှာ ။ စာကြည့်တိုက်က ကိုသန်းအုန်း (မောင်ဇေယျာ)တို့ ၊ ကီဝီ (ကိုမြင့်ဆွေ)တို့ ဘိုဘိုလန်းစင်တို့ ကို လူငယ်တွေနဲ့ ဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်မှာ ။

မိုးဇံ - ခုနေမှာ ဆရာ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုတော့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆရာ့အမြင်တွေ ပြောင်းလဲသွားလား။ လုပ်စရာတွေက အများကြီး၊ လုပ်ချင်တာတွေက အများကြီး၊ အဲဒီလို ဖြစ်မနေဘူးလား။

တိုက်စိုး - ဖြစ်တယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းတော့ ပိုတောင်ဖြစ်သေးတယ် ။ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်စရာတွေ များ နေတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော် ကင်ဆာဖြစ်နေတာကြောင့်တင် မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် အခု ၈၀ ကျော်နေပြီ။ လူတွေ အများအားဖြင့် ၉၀ မရောက်ခင် သေကြတာ မဟုတ်လား။

မိုးဇံ - ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းတော့ လူက နေလို့ ထိုင်လို့ အလုပ်လုပ်လို့ သိပ်တော့ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။

တိုက်စိုး - ပုံမှန်တော့ မဖြစ်ဘူး။ လမ်းလျှောက်ရင် မောမောနေတ

ယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခြေထောက်က ခွင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်အတွက် ဈေးဝယ်နေကျလူဆိုတော့ ခုလည်း ဈေးဝယ်ထွက်တယ်။ မနက်ဆိုရင် လမ်းလျှောက်ရင်း ဈေးသွားတယ်။ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးဆိုရင် သမိုင်းကော်မရှင်ရုံးကို သွားတယ်။ ခုတော့ ကြာသပတေးတစ်ရက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ရုံးတက်တယ်။ အစားတော့ နည်းနည်း စားနိုင်လာပါပြီ။ အိပ်တာ ပြုတာကတော့ မဆိုးပါဘူး။ အိပ်လို့ ရတယ်။ စားတာကတော့ အရင်လို မစားနိုင်ဘူးပေါ့။ လည်ချောင်းထဲမှာ သလိပ်က မကုန်သေးဘူး။ ပြီးတော့ အာ ခြောက်ခြောက် နေတယ်။

မိုးဇံ - ကင်ဆာဖြစ်လို့ ဓာတ်ကင်ထားရင်တော့ ဒီလိုပဲ အစားပျက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ အကျိတ်က လည်ပင်းမှာ တွေ့တာနော်။ Source က ဘယ်ကလဲ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာတဲ့ လဲ။

တိုက်စိုး - Source က နှာခေါင်းထဲမှာ ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဆရာဝန်တွေကတော့ သိချင်သိမှာ ပေါ့။ ဒီအကျိတ်ကို ခွဲပြီးပြီးချင်းကတည်းက ကျွန်တော်က လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ စကားပြောနေနိုင်တော့ ရောဂါသိပ်မကြီးကျယ်ဘူးလို့ ယူဆကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

မိုးဇံ - ကင်ဆာဖြစ်ပြီဆိုတာ သိရတော့ ဆရာ စိတ်မညစ်ဘူးလား။

တိုက်စိုး - ညစ်တယ်လို့ ပြောရမှာ ပေါ့။ ညစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သေတော့မယ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ညာထားသလား မသိဘူး။ သိပ်မထိခိုက်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ဖြစ်တယ်။ ငါ အခု ဆောင်းပါးတွေ ရေးလို့ ကောင်းတုန်းပါ။ ဒီအိမ်မှာ ငါ အေးအေးဆေးဆေး နေတော့မယ်ဆိုတာ (ဆရာအိမ်လေးကို ပြင်ထားတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး) ဒီရောဂါဖြစ်တာကို စိတ်ထဲက တစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လာဖြစ်တာကိုး။

သူများ တွေကင်ဆာ ကင်ဆာ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတုန်းက ကိုယ့်နဲ့ မဆိုင်သလိုပဲ ဖြစ်တယ်။ အခုဟာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာ ကိုး။ အဲဒီညက တစ်မျိုးတော့ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိပ်ရာထဲမှာ တွေးမိတယ်။ ဪ ... ငါတော့ ဖြစ်ပြီ။ သေမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာကတော့ သေမှာ ပဲ။ ကွာတာက ကင်ဆာ ဖြစ်ရင်၊ ပိုနာတာ တစ်ခုပဲကွာတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဖြေလို့ ရတယ်။ ခွကျနေတာက အဲဒီတုန်းက ချက်ချင်းလည်း မခွဲရဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ရက်တွေက ရှိနေတော့ မခွဲမချင်း အကြာကြီး စောင့်နေရတဲ့ Suspense က ရှိနေတယ်။ အဲ ... ခွကျနေတော့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဗျ။ စောင့်ရတာပဲ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော် ပင်စင် ယူထားတယ်။ သမိုင်းကော်မရှင်မှာ လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ စာလေး ဘာလေး ရေးတယ်။ ဒါ အသုံးဝင်သင့်သလောက် အသုံးဝင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

နောက်တစ်ခုက ပြောရင် ခင်ဗျား ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား မယုံဘူး၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော်က Religious (ဘာသာရေးသက်ဝင်ယုံကြည်မှု) ဖြစ်တယ်ဗျ။

မိုးဇံ - ဘယ်လို Religious ဖြစ်တာလဲ။

တိုက်စိုး - နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုကတော့ နောက်တောက်တောက်ဗျ။ တစ်ခုက Very Serious (သိပ်အလေးအနက်) ဖြစ်တယ်။ နောက်တောက်တောက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သံသရာကို မကြောက်ဘူး။ သူများ တွေက သံသရာကို ကြောက်တယ်။ ကျွန်တော်က သံသရာကို မကြောက်ဘူး။ နာမှာ ပဲ ကြောက်တယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ သေတာကို လက်ခံလိုက်တယ်ဗျ။ အဲဒီစိတ်လေး နည်းနည်း ရှိတယ်။ ဘာထူး

လဲဆိုပြီး လက်ခံထားတယ်။ Existentialism (အတ္တဘဝ အမှန်ဝါဒ) သမားတွေ ပြောတာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ မွေးကတည်းက သေတာကို စီရင်ချက်ချပြီးသား။ ဒီတော့ အဲဒါကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပဲ။ ပြီးတော့ ဟပ်စလေ ပြောတာရှိတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေသာ နေ့တိုင်း နည်းနည်းချင်း သေသွားမယ်ဆိုရင် တကယ် သေရမယ့်နေ့ ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ ဘာမှ သေစရာ မကျန်တော့ဘူး။ လုံးဝ ငြိမ်းနေပြီ။ အဲဒီကို ရောက်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ရောက်ချင်မှ လည်း ရောက်မယ်။ အဲဒါတွေက ဝိုးတိုးဝါးတား ခေါင်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီစိတ်ပဲ။

မိုးဇံ - အခုနေမှာ ဆ ရဲ့မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေက ငြိမ်းနေပြီလား။

တိုက်စိုး - ဘယ်ငြိမ်းမလဲ။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း စိတ်တိုတာ ရှိတယ်။ မနာလိုစိတ်ပေါ်တာ ရှိတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် ပြန်တွေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တိုလဲ၊ ဘာမှ တိုစရာ မရှိဘူး။ အဲဒီမှာ နည်းနည်းငြိမ်းတယ်ဗျ။ အဲဒီလို ငြိမ်းတာ များ သွားလို့ ရှိရင် သိပ်မလှုပ်တော့ဘူးပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သိပ်မလှုပ်ဘူးဆိုပေမယ့် နာတာနဲ့ တွေ့ရင်တော့ နာတာပေါ့ဗျ။ အဲဒီ ဝေဒနာကို ခံရမှာ ပေါ့။ အဲဒါကို ဘယ်လိုရှောင်မလဲပေါ့။ လူတွေပြောတဲ့ နိရောဓ သမ္မာပတ်တို့ ၊ ဘာတို့ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးပေါ့။ ထွက်သက်ဝင်သက်တွေ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ရင်းပေါ့။ ဘုရားရှင် နိဗ္ဗာနသုတ်ထဲ ပြောသလိုပေါ့။

သမထ၊ သမာဓိပေါ့ တစ်ခုတည်းကို Pin Point လုပ်ထားတာပေါ့။ ဟိုဘက်ကို မရောက်ရောက်အောင် ချည်ထားတာပေါ့။ ကောင်းလားမ ကောင်းလားတော့ မသိဘူး။ ဒီလို လုပ်တာ တစ်နာရီလောက်တော့ ရတ

ယ်။ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ကြည့်ဦးမယ်။ မိုးကုတ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ စာအုပ်ထဲ ဖတ်ကြည့်တာတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကို သဘောမပေါက်ဘူး။ အဲဒီလို လက်တွေ့လုပ်ကြည့် ဖို့ ၁၀ ရက်စခန်းတို့ ၊ ဘာတို့ ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို လုပ်ကြည့်မယ်ဆိုတော့ ကိုဘသန်းပြောတာ သတိရတယ်။ ကိုဘသန်း ဆိုတာ အရင် တရားဝန်ကြီး ဖြစ်ဖူးတယ်။ အဲဒီကိုဘသန်း မဟာစည်မှာ တရားထိုင်တယ်။ ကိုဘသန်း ခင်ဗျား ပိန်ဖောင်းလုပ်တော့ ဘာတွေတွေ့လဲဆိုတော့ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဗျာ။ ပိန်ဖောင်းလုပ်တော့ ပိန်ဖောင်းပဲ တွေ့တာပေါ့ဗျာတဲ့ ။ ဖြေတယ်။ သူကတော့ Very Honest ပဲ။ ဘာမှ Discover ဖြစ်တာ မရှိဘူးတဲ့ ။ အဲဒီလိုပေါ့။ ဘာမှ မတွေ့ရှိဖူးဆိုလည်း နောက် ဘဝကျတော့ တွေ့မှာ ပေါ့ဗျာ။ နောက်ဘဝမှာ တော့ အခုဘဝထက် ပို ကောင်းလာမှာ ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အခု Training ဘဝမှာ ရှိ သွားပြီလေ။ အလေ့အကျင့် ရှိထားတော့ ပါရမီဖြစ်လာမှာ ပေါ့။

မိုးဇံ - ဆရာက သေခြင်းတရားကို ပြောနေရတော့ ဆရာကြီး သိန်း ဖေမြင့်က သေရေးနေရေး အဘိဓမ္မာဆိုပြီး ရေးဖူးတာ မှတ်မိတယ်ဆရာ။ သူ ဘယ်လိုနေပြီး ဘယ်လိုသေမယ် ဆိုတာပေါ့။ ဆရာရဲ့ အယူအဆလည်း ပြောပါဦး။

တိုက်စိုး - ကျွန်တော့် အယူအဆ၊ နေရေးသေရေး အယူအဆပေါ့။ သေရေးနေရေး မဟုတ်ဘူး ။ နေရေးသေရေး။ နေရေးက ပိုအရေးကြီးတယ်။ အခု ကျွန်တော့်အသက် ၈၀ ကျော်ပြီ။ ကင်ဆာဖြစ်ဖြစ်မဖြစ်ဖြစ် သက်တမ်းနဲ့ ပြောရင် ဒါဟာ The Last Decade ပဲ။ ဒီကာလမှာ လောဘ ၊ ဒေါသ၊ မကုန်ရင် မဖြစ်ဘူး။ အနေ မှန်ရမယ်။ ပြီးရင် ကောင်းကောင်း သေမယ်။ နေရတာကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ရေးဖူးတယ်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်က

ကော်ဇော်ခင်းထားတဲ့ အပေါ်မှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက် လူးလိမ့်ပြီး ကစားတဲ့ အကြောင်း၊ သူ့ဆီမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကလေးရဲ့ ပင်ကို ပကတိစိတ်နဲ့ နေတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ရဲ့ သက္ကာယကို ရှေ့တန်းမတင်ဘူး။ သူများ အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့ စိတ်ထားမျိုး မထားဘူး။ ပြီးတော့ သဘာဝအတိုင်းပဲနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူများ တွေက သူတော်ကောင်းပဲလို့ ထင်အောင်လုပ်နေတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ သူ့ဓမ္မတာအတိုင်းပဲ နေတယ်။ အလောဘ၊ အဒေါသ ဖြစ်အောင် နေတယ်။ ဒါဟာ မေတ္တာပဲ။ Loving - kindness မေတ္တာ။ အဒေါသပဲ။ ဓမ္မဟာ Loving - Kindness ပဲ။ အဲဒီလို မေတ္တာနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေတယ်။ Now And Here ပေါ့ဗျာ။

သုတ်တွေမှာ တွေ့ရမယ်။ မေတ္တာဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ သတိနဲ့ တွဲတဲ့ မေတ္တာဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားပဲ။

အခု ကျွန်တော် မနက် လေးနာရီ ထတယ်။ မနက်ပိုင်း ပြင်ဆင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် သတိထားပြီး ပြင်ဆင်ရတယ်။ ငါ ဒီနေ့ စိတ် မတိုအောင် နေမယ်။ ဒေါသ မဖြစ်အောင် နေမယ်ပေါ့။ တစ်ခါ၊ ဒီနေ့လိုပေါ့။ ခင်ဗျား လာမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောကြမယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူများ အတင်းကို မပြောမိအောင် နေမယ်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်တဲ့ အချိန်မှာ စဉ်းစားတယ် ။ ငါ ဘယ်သူ့ကို မနာလိုစိတ်နဲ့ ပြောမိလဲ။ ငါ ဒေါသ ကြီးသွားလား။ ဒါမျိုးပေါ့။

မိုးဇံ - ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး Review လုပ်တာပေါ့။

တိုက်စိုး - အဲဒီလိုပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပြီး မဟုတ်တာ ပို

များ မလာအောင်နေတယ်။ ကျန်တာတော့ ကျွန်တော် သိပ် တရားမရှိ လှပါဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေ ပိုလုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အတွက် ဆောင်းပါး ကျွန်တော်ရေးတယ်။ အရင် နှစ်စဉ်လုပ် သလိုပဲ။ စာပေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ စာတမ်းတစ်စောင် နှစ်စောင်လောက်တော့ ဖြစ်အောင် ရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ပြီးတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေတယ်။ သုတ္တန်ပါတ်ထဲမှာ ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက ပစ္စုပ္ပန်မှာ တည့်တည့်နေဖို့ ကိုပဲ ဟောတာပဲ။ ဗာဂျီးနီးယားဂုဏ်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျ တယ်ဗျာ။ သူက သိပ် Honest ဖြစ်တယ်။ Temporal ကြားထဲမှာ Eternal ကို ရှာတယ်။ Temporal (ယာယီ) တွေထဲမှာ Eternal (ထာဝရ) နဲ့ နေတယ်။ Impermanent ထဲမှာ Permanent ရှာတယ်။ သံသရာထဲမှာ နေရင်း နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ ပဲ။

မိုးဇံ

၄၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂

[Oct, 2002. Beauty]

*